

JACHTWERF RIK HOMAN

WERFNIEUWS 35 Voorjaar 2004

Eén dag mooi weer was het en tegelijk belden diverse klanten op voor stalling, voor verf of voor reparatie aan hun boot of motor. Kan je nagaan hoe iedereen ernaar verlangt om weer te varen! Nou, dat kan want binnenkort ga ik weer beginnen met de boten te water te laten.

Ik ga ervan uit dat u net als het vorige jaar weer uw ligplaats wilt gebruiken en bijgaande rekening voldoet. Zo niet dan graag even een telefoontje want dan kunnen we nieuwe klanten introduceren. Gelukkig kan ik het stalling tarief gelijk laten met het vorige jaar; in deze dure tijden toch een meevaller!

Wat een slappe winter; zo weinig vorst heb ik nog nooit meegemaakt; hoewel je niet elke winter kan schaatsen (laat staan ijszeilen) was er deze winter geen enkele keer dik genoeg ijs om zelfs maar op een slootje even op het ijs te staan; volgens mij een unicum. Jammer, maar ik had toch niet zo lang kunnen schaatsen want we hebben de keuken verbouwd.

De woonkeuken bijna klaar.

Ja, we realiseerden ons dat we hier alweer 17 jaar wonen en in het begin nou niet bepaald de tijd namen om een en ander naar onze zin te verbouwen. Maar nu dus wel: we hebben de scheidingswand tussen keuken en kantoortje weggehaald om een grote woonkeuken te realiseren. Tegels op de vloer, nieuwe deurtjes voor de kastjes, een paar nieuwe kasten erbij, nieuwe aanrecht, wasbak, kraan, lampjes; het klinkt allemaal zo simpel, maar wat een hoop werk was dat!

Makkumer tegeltjes uit Harlingen.

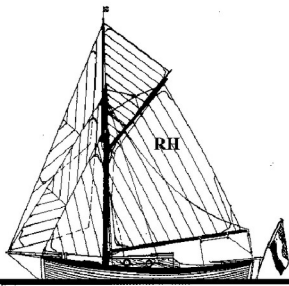
En dan hebben we nog het voordeel dat we alle gereedschap bij de hand hebben, spullen tijdelijk in de werkplaats op kunnen slaan, en dat we er aan door konden werken omdat mijn baas toestemming had gegeven voor bijzonder verlof. Het gaat maar door: hier een nieuwe elektrische aansluiting, daar een gat voor de ventilator; dan weer onder de vloer (20 cm onder de balken) om een nieuwe afvoer te maken. Eindeloos gaan die klussen wekenlang door maar nu zijn we er bijna doorheen en kan ik weer aan boten werken. Maar we zijn wel blij met het resultaat en we kunnen nu zelfs met het oude kookkachelletje dat nog steeds in de winkel klaarstond, ons afvalhout stoken en de sfeer van vroeger doen herleven.

Wat zijn er nog voor zeilverhalen te vertellen? Van onze zeiltocht langs de Engelse oostkust had ik in de vorige uitgave al verteld; daarna hadden we nog de jaarlijkse sloepenrace op de Kaag die heel spannend was; met Henriët, u weet wel, van die mooie Pampus, en haar zus Annemarie en Tiny en een mooi dameswindje waarbij ik alle zeilen bij kon zetten, stuurde Henriët de Pagan voortreffelijk.

Gedrang bij de boei tijdens de sloepenrace op de Kaag

Een goede start en daarna vooraan proberen te blijven. Een open sloep, nog een origineel nagebouwde walvisvangst sloep, moesten we laten gaan, maar van al onze jaarlijkse rivalen hadden we weinig last, totdat opeens onze aartsrivaal de Aranea op kwam zetten. De

JACHTWERF RIK HOMAN

ene slag moesten wij haar voorrang geven; de andere slag zij aan ons. Heel spannend. Bij de keerboei kwam het tot een treffen: Wij lagen achter maar hoger, en konden net langs de punt van een eilandje zeilen; zij niet en moesten door de wind en voor ons wijken, maar door een draaiende windvlaag lukte dat net niet en prikte hun boegspriet onder onze giek door, waarbij hun parmantige geusje dat op een vlaggestokje op hun boegspriet stond afbrak.

De Aranea hier nog met het geusje.

Boze tongen beweren dat ik dat uit woede expres deed, maar dat strookt niet met het feit dat ik dat vlaggetje netjes in hun vinkentje deponeerde, voor we verder voeren. Gelukkig begrepen zij deze hint goed en hadden we de verdere wedstrijd geen last meer van ze en konden we als tweede finishen. Tot onze verbazing vielen we ook nog op handicap in de prijzen: 3e.

Dat werd echter door de Araneëranen bestreden: er zou geknoeid zijn met hun handicap. Spinnijdig waren ze en inderdaad moesten wij bij de winterreünie deze prachtige bokaal weer inleveren, maar we hebben er toch een paar maanden van kunnen genieten!

De sloepenrace op Reeuwijk begon met weinig wind.

Nog veel later, al in november hebben we nog een mini sloepenrace gehouden hier op Reeuwijk. Met alle sloepen hier voorradig en nog wat halfbloeds gingen we op een zonovergoten, maar koude zondagmiddag slalom tussen de eilandjes door; eerst met heel weinig wind zodat we zelfs muziek konden maken, later friste de wind op en werd er zelfs gereefd.

Een prachtige foto in het avondlicht foto van Cees Arts

De koers had ik heel ondemocratisch vastgesteld en werd, ondanks mijn speciaal afgedrukte kaartje niet helemaal begrepen, zodat de voorliggers een te lange baan namen en later weer gelijk kwamen met de voormalige achterliggers. Na de finish gauw aftuigen en naar binnen voor een borrel bij de kachel; wat smaakt die dan lekker! De dames van de Scialuppa wonnen uiteindelijk deze eerste wedstrijd, die zeker, minstens jaarlijks herhaald gaat worden – had u ook maar een zeilsloepje hè?

Voor de wind in een bui met veel wind!

Dit was tenminste een waardige beëindiging van het zeilseizoen, maar hoewel toen de meeste boten allang op de kant stonden ben ik een paar weken later nog met mijn zwager Frans naar Engeland gegaan voor een laatste tochtje met de Otter. In Heybridge stapte Graham – viool aan boord en we zeilden naar Woolverstone; bij Hollandse zeilers beter bekend als Pinn Mill.

Voor onze Engelse vrienden had ik een verslagje gemaakt en gemakshalve heb ik het hier ook bijgevoegd, als mijn gebruik van de Engelse taal u niet aanstaat, dan gooit u dat stuk maar weg.

Rik en Tiny Homan